

Évközi 13. vasárnap

2Kor 8,7.9.13-15

Isten a jókedvű adakozót szereti

⁷Mindenki elhatározásának megfelelően adjon, ne kellenlenül vagy kényszerűségből, mert Isten a jókedvű adakozót szereti. ⁸Isten elég hatalmas ahhoz, hogy bőven megadjon nektek minden adományt, hogy mindig és minden tekintetben bőven ellátva késszen legyetek minden jótetre. ⁹Az Írásban ezt olvassuk: Osztoget, adakozik a szegénynek, és jósága mindvégig megmarad. (...) ¹³Ha tehát kitarotot a jótékonykodásban, Istent magasztalják érte, mivel készségesen vallomást tettetek Krisztus evangéliumáról, és bőkezűségetekkel kifejezésre juttattátok a velük és a többiekkel való közösséget. ¹⁴Imádkoznak is majd értetek, és vágyódnak utánatok abban a tudatban, hogy Isten kegyelme bőségesen kiáradt rátok. ¹⁵Hála legyen Istennek, kimondhatatlan ajándékáért!

Pál a zsidókeresztény és a pogánykeresztény egyház között nem csupán a közös nyilatkozatok szintjén akart kapcsolatot kiépíteni, hanem a szolidaritás szintjén is. A korintusi levél írása idején a jeruzsálemi ösgyülekezet igen nehéz helyzetbe jutott az éppen kitört jeruzsálemi élelmiszerhiány miatt. A zsinagóga látogatói egymással szolidárisak voltak, de az akkor még csak „szakadár zsinagógai szektának” tekintett csoporttal nem. Tehát a Jeruzsálemben élő krisztuskövetőket kizárták a zsinagógából és a társadalmi szolidaritásból, de ők a pogánykeresztényekkel nem szívesen tartottak kapcsolatot, mert az elszigeteltségüket csak növelte volna, és elvi fenntartásaik is voltak a pogányokkal létesített társadalmi kapcsolat ellen. A Jeruzsálemben született apostoli zsinati határozat szerint (ApCsel 15,28-29) a pogánykeresztényeknek nem kell megtartani a zsidó törvényeket. Ez ugyan egyértelmű állásfoglalás Pál pogánykeresztény missziójának felértékeléséről, de ebben nincs kifejezett utalás arra, hogy a zsidó- és a pogánykeresztények egyenlő rangúak lennének, és egymással milyen kapcsolatot tartsanak. Az idegenkedés kölcsönös volt, hiszen zsidók és pogányok soha nem étkeztek együtt. Emiatt Péter is konfliktusba került Pállal, mert következetlen volt a pogányokkal való kapcsolattartásnak ebben a részletében. A kérdés kettős: egyrészt érzik-e a pogánykeresztények, hogy Jézus zsidó követőivel is szociális közösségre kell lépni, másrészt a jeruzsálemi ösgyülekezet zsidó tagjai egyáltalán elfogadják-e a támogatást a pogányoknak tekintett ke-

resztényektől. Pontosabban fogalmazva, a keresztség által teremtett vallási közösséget szorosabb kapcsolatnak tartják-e, amely felülírja a történelmi kulturális különbséget és hagyományos idegenkedést egymástól. Pál tehát amikor adományokat szervez, nem egyszerű karitatív akciót szervez, hanem az őskeresztény egyház két csoportja közötti idegenkedést akarja megtörni, és annak gyakorlati elismertetésén fáradozik, hogy a keresztség olyan mély kapcsolatot létesít a kulturális szempontból különböző emberek között, mint a körülmelés a zsidók között.

Ezért van jelentősége annak, hogy ne „kelletlenül adakozzanak” (7. v.), vagyis az adakozás előtt győzzék le idegenkedésüket egymással szemben. Ez a vállalkozás nem más, mint Isten nagylelkűségének utánpótlása, tehát nem csupán szociális, hanem szakrális tett.

A kapitalista pénzgazdálkodás általánosság tételeivel a személyes aggodalom, gondoskodás és szolidaritás meglazult, vagy el is tűnt az emberek között. A kommunista rendszerekben a személyes szolidaritást társadalmi méretű szociális gondoskodással igyekeztek pótolni, és ezzel leszoktatták az embereket arról, hogy személyesen siessenek bajbajutott embertársaik megsegítésére. A keresztény közösségek megnövekedése és a közösségen belüli anonimitás miatt a segítségre szoruló feltárása és az elesett embereknek nyújtandó segítség megszervezése szociális munkává silányult. Pedig a segítségnyújtás különböző formái és nemcsak a pénzbeli támogatások, mindig Isten irgalmának és gondoskodásának utánpótlását jelentik ma is. Sokan szeretik elintézni a támogatást némi pénzádományal, ami önmagában tiszteletreméltó dolog, de egyben azt is jelenti, nem akarnak közelebbit tudni a nyomorult emberről, az érzelmi azonosulás, a személyes kapcsolatfelvételt helyettesítik a pénzbeli személytelen alamizsnával. Pál éppen ezt akarta elkerülni. A vallási alapú keresztény szolidaritás ugyanis nem egyszerű szociális munka, amely a társadalmi elosztórendszerek hiányosságainak kijavítására törekszik, hanem szakrális tett, amelyben az elesett embert megajándékozza személyes együttérzésével és gondoskodásával. Ezzel a szolidaritással Isten gondoskodását közvetíti számára.